

Metka majhna — srcé veliko.

Cmokova Metka vam je res kakor cmok. Dvanajstkrat jej je vže Miklavž prinesel in vender je še zmerom majhna. Druga dekletca njene vrste so vže take, da bi se malo ne sramovale v učilnico hoditi, a ona je še vedno tako majčkina. Kar ne rase nè!

Ali, otroci! srcé pa ima Metka, veliko srcé. Kakšen klepetec bi se kmalu oglasil in mi rekel: „Kaj si vže meril njeno srcé, da veš, kako veliko je?“

Sem je, sem je! In kakó? Le poslušajte me!

Da je Metka pridna in največ podobie dobi od gospoda kateheta, tega mi še praviti ni treba. Kadar je ona vprašana, takrat njene součenke kar zijajo, tako gladko in moško ona odgovarja. Toda srcé njeno, kaj nè, to vam je največja uganka? Le počakajte!

Kadar gospod katehet pripoveduje zgodbo o usmiljenem Samaritanu, takrat ima Metka vselej rósne oči. — Zdaj se vam vže malo odpira, kaj nè, otroci? — Pa še več!

Metka je ta-kega srcá, da bi vsem rada pomagala. Njo ravno tako boli ali pa še bolje, ako je katera njenih součenk nagajiva ali da ne zna ne, kar ukaže gospod učitelj naučiti se. Ona bi se za vse rada naučila, ko bi bilo to mogoče. — Zdaj se vam jasni vže bolje, kaj nè, otroci? — Pa še več!

Metki se zeló smili vsak, kdor je

in za vsako stvarco popraša stariše, ako sme? Zdaj bi vže utegnili povedati, otroci, kaj nè, kako sem jaz izmeril Metkino srcé? — A to še ni dovolj!

Metka se je učila v učilnici, kako moramo biti usmiljeni tudi do nespametnih živalic. Le pogledjte jo na podobi, kako ona zna to!

Po zimi je. Mraz je. Sneg je vse pobelil. Oj, ti ptički, kaki ubožci so! Kožušček je preslab, da bi jim odgnal mrazek. In hrane ni, hrane! Po leti se je vse dobilo, zdaj kako zrnce, zdaj kak črvček, zdaj kaka peška! Ali zima, zima, ta je huda! Siničice, ki so tako z malim zadovoljne, nimajo kaj jesti. Strnadki,

lačen. Kolikokrat je vže dala svoj kos kruha kakemu siromaku ali siroti, ki ga je ali jo je ščipalo po želodčku zaradi stradanja. Kako rada postreže svojim součenkam, ako jo katera popraša, kako se napravi ta ali óna naloga? Kako hitro in lepo nese dar kakemu prosjaku, ako jej oče ali mati ukažeta! Vender sama nikdar ne vzame česa domá, ampak vselej

ki bi se zadovoljili z odpadki, nimajo kaj zataktniti. In ti sitni vrabčki, ti požeruhi — ej, ubožci so vender-le, ko začne zima pribijati. Metka naša ne dela izjeme nobene. Mater je poprosila, da sme zagrabititi malo v pšeno sè skledico in zdaj jo poglejte! Z zadovoljnim obrazom gledata oče in mati skozi okno. Saj njiju hčerka dela lepo delo usmiljenja — celó do ubogih živalic. „No, srea je vže dobrega,“ reče oče.

Res dobro srcé, veliko srcé to! Za vse je v njem dovolj prostora, celó za uboge živalice — ptičice, ki nimajo pameti.

Otroci! ali zdaj veste, kako sem jaz izmeril Metki srcé?

Jaz pravim, dà! Kaj ne tedàj, kako bi se čudno slišalo: Velika Metka — majhen srček? Zatorej Bog živi majhno Metko pa veliko srcé! B.

Klobuk.

Otroci! Kdo vé, kaj je klobuk? —

Saj vam vže berem na ustnicah, da se vam čudno zdi, čemu vas to vprašam? A le počakajte! Vsak izmej vas misli na take klobuke, ki jih nosite na svojih glavah, kadar niste v cerkvi ali v učilnici. Toda jaz vam hočem danes povedati o druge vrste klobuku, ki mu vi morda še imena ne veste. In vender pravim, da je klobuk. —

Svetilko vsak pozna izmej vas, kaj ne dà! Zvečer se postavi na mizo in se prižgè, da vidite brati, pisati ali kar vže hočete početi. Kakor pa imate dečki na glavah svoje klobuke, tako ima tudi svetilka na sebi svoj „klobuk.“ Če bi vam rekel, da ima svetilka „širm,“ razumeli bi me morda poprej. Toda „širm“ je nemška beseda, pristno slovenska beseda za ta pomén pa je „klobuk,“ česar gotovo še ne veste. Kakor vas varuje klobuk po zimi pred mrazom in po leti pred solnčnimi žarki, tako vas varuje klobuk na svetilki, da se vam ne blestí preveč v oči ter vam oči zdrave ohrani. —

Zdaj torej veste, kakšen klobuk sem jaz mislil? —

A povedati vam hočem še, kakšen klobuk nosi moja svetilka? Ko bi ga videli, kar sline bi se vam cedile po njem, tako lep je!

Le potrpite, da vam ga malo opišem!

Iz papirja je, kaj pa dà, iz trdega papirja. Da je okrogel, kakor vsak klobuk, vže tako veste. Na vrhu ima medenast (mesingast) obroček, da se ne ožgè od luči. Ima pa po sebi vse polno naslikanega ali namalanega, kar si le morete misliti. Tu se vije dolga cesta, po katerej hodijo možički, ob cesti travniki in njive, za temi zopet kamenje in drevesca vsake vrste. Tù je vrtec ograjen, v katerem se pasó kravice in telički, tam zopet hosta, po katerej letajo srne in zajci. V ozadji se vidijo gore, po katerih hodi lovec z nabasano puško, po rebrih in koritih pa žuboré studenčki, ki se zbirajo v veliko reko. Preko reke je napravljen most in in po mostu se ljudje vozijo in hodijo. Vse to je naslikano!